

kujónnak, vén gazembernek nevezte, de az ügyeket szép csendesen kivette a kezéből és nem lehetett észre nem venni, hogy félre van téve.

Egy nap aztán háromtagú bizottság jelent meg a szobájában és engedélyt kért, hogy néhány kérdést intézhessen hozzá a tavalyi nagy kukorica-angazsmánra vonatkozólag. Az általa kötött üzleteket revízió alá vették és főleg a székház építésének költségvetését firtatták.

Körtvélyesi természetesen a legnagyobb felháborodással utasította vissza a gyanúsítást és kilépett a bankból. Majd megmutatja ő nekik! Olyan kártérítési pört akaszt a nyakukba, hogy attul koldulnak!

Nagy lendülettel fogott hozzá, tárgyalt, magyarázott, vitatkozott, de istentudja, valahogy nem ment sehogy. Az érvei nem hatottak, a fellépése nem sikerült, az ökölcspás, mely érte, mindig vele volt és talán ez tette tekintetét réveteggé s hangját bizonytalanná. A saját vállalkozásai meg, amikbe a pénzt befektette, sorra buktak és őnagysága, akinek nem tudott eleget adni, kezdett vele fitymálva beszélni.

Egyszer aztán megjött az idézés is a rendőrségtől. Körtvélyesi gyalog indult neki a ködös őszi reggelen. Még nagyon korán volt s így fel-alá járkált az utcákon, hogy az időt eltöltse kilencig. A kávéház mellett vitt el az útja s már messziről látta, hogy az öreg hordár most is ott támasztja a falat. Itt van hát a gazember, a kavics, ki a lavinát megindította. Szúrós szemmel nézett rá, szinte döfve, de a hordár szembenézett vele és nem köszönt. Hát persze, ha akkor nem, amikor nagy úr volt és autón járt, majd most fog köszönni neki, elesett állapotában! Jó szimatjuk van ezeknek, ennek meg különösen, ez már akkor is tudta, hogy ő körülötte valami nincs rendben, ez volt az egyetlen ember, aki megsejtette azt, ami íme bekövetkezett. Olyan ez, gondolta Körtvélyesi, mint az a bizonyos holló, aki mindenre csak azt feleli: sohasem. Igen, a végzete áll itten piros sapkában a kávéház falához támaszkodva és nem köszön: sohasem.

Balázs Sándor.

ÓRÁK.

*Gyűrűs ujjain hintáztatva
Aranyóráát bámul a gazdag.
Hivatalnok, hogy el ne késsen,
Vén ezüstóráján igazgat.*

*Öreg szalon puha csendjében
Muzsikálva szállnak a percek,
Munkás zsebében nikkelőra,
A böles meg homokórát perget.*

*A vándorlónak nincs órája,
A torony mutat időt neki.
Torony iránt ballag görnyedve,
S föl sem néz rá, mikor eléri.*

Falu Tamás.